

[Udenrigsministeren.]

nye stater bestemt vil frabede sig nogen form for formynderi eller barnepigesystem eller ukaldet hjælpsomhed; det kan man komme ud for. Men jeg vil da gerne i den forbindelse sige, at det var mit indtryk — og jeg tror, det er et rigtigt indtryk — at udviklingslandene på UNCTAD-konferencen gav klart til kende, at den indsats, som Danmark og de nordiske lande havde ydet, værdsatte de i høj grad. Det er også et svar på det spørgsmål, der blev stillet, om vi kunne have associeret os mere med udviklingslandenes ønsker. Min fornemmelse er, at vi viste en positiv indstilling og også fik den anerkendt.

Spørgsmålet om, hvorvidt vi kunne ændre toldtariffen her og dér, har jeg allerede været inde på og nævnt et eksempel med bomuldstekstiler. De øvrige ideer, som det ærede medlem hr. Poul Dam kom med, modtager jeg med taknemlighed og har vist ingen grund til særlig at kommentere udover det, jeg allerede har været inde på.

Hr. Sigsgaard sagde, at det var ikke så nyttigt med en debat bagefter, man skulle have haft en debat inden UNCTAD II; det havde været meget bedre, om ministeren dengang havde givet en redegørelse. Det var ikke så nemt for mig at gøre, for jeg var ikke udnævnt til minister på det tidspunkt, da man sendte delegationen ud til UNCTAD II. Men det kan naturligvis rettes til ministeren som begreb og ikke til mig personligt. Når det ærede medlem opfordrer til, at man i god tid inden næste UNCTAD-konference tager spørgsmålet op, så er det noget, vi kan være fælles om at gøre her i folketinget, og det vil jeg gerne være med til.

Det ærede medlem nævnte i parentes, at vi også skulle gøre det før hver FN-generalforsamling. Nu er der jo lejlighed til at drøfte FN-spørgsmålene gang på gang, men jeg vil dog gerne sige, at disse spørgsmål drøftes, og instruksen drøftes med alle de udpegede repræsentanter i den politiske delegation, som vi sender til FN, og denne instruks forelægges også i udenrigspolitisk nævn.

Det ærede medlem havde en lang række bemærkninger, som jeg vil kalde ideologiske bemærkninger, som vendte sig med kritik mod imperialismen og kapitalismen og USA osv. Dem tror jeg ikke, jeg skal svare på.

Det finder jeg ingen anledning til. Jeg vil dog bare i den forbindelse sige, når der bliver sagt, at afstemningen om 1 pct. var for billig, at det dog måske er værd at bemærke, at de socialistiske lande, bortset fra Rumænien, undlod at stemme eller stemte imod på dette punkt som på andre.

Med hensyn til skibsfartsresolutionerne vil jeg gerne sige, at der var 8 af dem. Vi stemte for de 7, den ottende, som drejede sig om at give UNCTAD kompetence med hensyn til skibsfartslovgivningen, ville vi ikke stemme for, fordi denne mulighed findes i andre organer, som bedre kan løse problemerne.

Må jeg sige til hr. Kai Moltke, at spørgsmålet om disse dividender, der overføres, tror jeg ikke, jeg kan komme særlig ind på. Jeg vil bare sige, at det kan være rigtigt, at et land skal have rådighed over sine egne rigdomskilder, men det er jo ofte sådan, at udviklingslandene netop ikke i øjeblikket kan undvære den tekniske og handelskyn-dige erfaring, som bærer disse foretagender, og et foretagende i et land lægger jo en meget stor værdi i landet, uanset om en dividende føres ud. Når man retter henstilling til mig eller til regeringen om dog i Guds navn at få en oversigt over den erhvervsudbredning, der foregår, så kunne man måske uden at lægge det helt så religiøst an sige, at dér, hvor privat dansk erhvervsliv investerer, er det ofte til en meget stor hjælp for de pågældende udviklingslande. Det er noget, jeg også har set med mine egne øjne.

Jeg vil endelig fremhæve, at Danmark har haft en positiv stilling til disse problemer, vi har haft et godt, nært nordisk samarbejde i UNCTAD-konferencens regi, man kunne sige et forbilledligt godt samarbejde.

Jeg tror, det er værdifuldt med denne debat; den kan også være med til i befolkningen at give en forståelse for den indstilling, som regeringen og folketinget har til disse ting. Jeg tror, det er vigtigt, at vi arbejder på realiteternes grund for netop at fremme handelsforbindelser med u-landene. Nøgleordene må — når vi taler om toldpræferencer og disse særlige arrangementer — være samtidig og sammen med andre lande, sådan at ordningen kan blive til reel hjælp, virkelig være en hjælp til selvhjælp for u-landenes erhvervsliv.

Man har sagt, at UNCTAD II blev en